

Vejledning fra miljøstyrelsen

Miljøbeskyttelsesloven i landsbyerne

Vejledning om miljøbeskyttelseslovens
anvendelse ved behandlingen af visse
forureningstilfælde i landsbyerne

- Vejledning nr. 1/1980
- Januar 1980

Miljøbeskyttelsesloven i landsbyerne

INDHOLDSFORTEGNELSE.

1. Indledning.	side 1
2. "Landsbyen".	" 2
3. Konfliktmuligheder.	" 2
4. Hvilke virksomheder ligger i landsbyen ?	" 3
5. Hvilke miljømæssige gener er typiske for landsbysamfundet ?	" 4
6. Forebyggelse af konfliktsituationer.	" 5
7. De retlige reguleringer.	" 7
8. Reglernes anvendelse ved behandlingen af forureningstilfælde i landsbyen.	" 9
9. Spildevandsforhold.	" 12
10. Konklusion.	" 13

Bilag 1:

Uddrag af bekendtgørelse af reglement om miljøbeskyttelse (miljøministeriets bekendtgørelse nr. 170 af 29. marts 1974 med senere ændringer).

Bilag 2:

Uddrag af lov om miljøbeskyttelse (lov nr. 372 af 13. juni 1973 som ændret senest ved lov nr. 107 af 29. marts 1978).

I. Indledning.

Denne vejledning er udarbejdet på baggrund af folketingsbeslutning af 31. maj 1978 om styrkelse af kommunernes selvbestemmelsesret over landsbyernes udvikling.

Ved folketingsbeslutningen blev miljøministeren opfordret til at udsende en vejledning til amtsråd og kommunalbestyrelser om, hvorledes miljøbeskyttelseslovgivningen bør administreres i landsbyerne.

I miljøbeskyttelseslovens formålsparagraf er det anført, at der ved bedømmelse af omfanget og arten af foranstaltningerne til forebyggelse og imødegåelse af forurening på den ene side skal lægges vægt på de ydre omgivers beskaffenhed og forureningens virkninger på disse og på den anden side den samfundsmæssige nytte af virksomheden og omkostningerne ved beskyttelsesforanstaltninger.

Vejledningen tilsigter i overensstemmelse med folketingsbeslutningen særligt at sikre, at der indenfor vejledningens begrænsede område - hovedsagelig tilfælde af miljømæssige gener fra bestående landbrug og andre erhvervsvirksomheder i landsbyerne - tages hensyn til en række særlige forhold i forbindelse med anvendelsen af miljøbeskyttelseslovens bestemmelser, idet det så vidt muligt tilstræbes, at normal erhvervsudøvelse bliver respekteret.

Vejledningen omtaler endvidere i afsnit 9 en af miljøstyrelsen udarbejdet redegørelse om bl.a. forudsætningerne for spildevandsafledning til jorden bl. a. i landsbyerne, selvom redegørelsen ikke direkte vedrører de forureningssituationer, vejledningen i øvrigt omhandler.

Vejledningen har forinden udsendelsen været drøftet i landsbykommissionen.

2. "Landsbyen".

Ved en landsby forstås i denne vejledning en samlet bebyggelse i landzone, der har karakter af, og funktion som et bysamfund. Den faktiske arealanvendelse kan karakteriseres som blandet bolig- og erhverv og evt. begrænset offentlig eller privat service.

Den traditionelle historiske landsby - bestående af en række tæt beliggende landbrugserhvervsvirksomheder (bondegårde), samt en række servicevirksomheder til såvel landbruget (smedie, mejeri, grovvarerforretning) som til husholdning og familie, (købmand, bager, barber, telefoncentral, skole og kirke) - må for at bevare sin karakter af landsby forblive i landzone og er planlagt hertil med den begrænsede tilvækst af bolig og erhverv som by- og landzoneloven sammenholdt med den fysiske planlægning i øvrigt giver mulighed for.

3. Konfliktmulighederne.

Landsbyen har tidligt udviklet sig som bysamfund uden den styring af arealanvendelsen som karakteriserer byzonernes bymæssige bebyggelser. Den herved opståede blandede anvendelse af arealet til bolig og erhverv indebærer miljømæssige konfliktmuligheder og medfører derfor ofte klagesager i henhold til miljøbeskyttelsesloven.

Konfliktmulighederne ligger indbygget i det forhold, at en del af landsbyens beboere lægger vægt på landsbymiljøets rekreative værdier og de deraf følgende begrænsede erhvervsmuligheder sammenholdt med ønsket om en relativ høj offentlig og privat service, mens på den anden side de bestående erhvervsvirksomheder hovedsagelig landbrug, lægger vægt på fortsat at have den for erhvervsudøvelsen nødvendige frihed, samt på friheden til at foretage den nødvendige modernisering og udbygning af virksomheden, ligesom virksomhederne ser en interesse i, at det

befolkningmæssige grundlag for bysamfundet er tilstrækkeligt til at opretholde serviceniveauet.

4. Hvilke virksomheder ligger i landsbyen ?

Landsbyen er beliggende i landzonen = landbrugets erhvervsområde. Det er derfor hovedsagelig landbrug, der ikke er udflyttet fra landsbyen, som præger landsbymiljøet. Herudover findes der i større eller mindre udstrækning en række bestående erhvervs-virksomheder af anden karakter, herunder detailforretninger, håndværksvirksomheder og mindre industrielle virksomheder. Udover landsbrugsvirksomhederne har de erhverv, der er knyttet til landsbyen, traditionelt hørt landsbymiljøet til, og har oftest været bestående ved zonelovens ikrafttræden. Endvidere er der bestående erhvervsvirksomheder, som zonemyndigheden har meddelt tilladelse til, enten ved nybyggeri eller ved ibrugtagen af landbrugets overflødiggjorte bygninger eller andre erhvervsbygninger til andet formål, jfr. § 8 i by- og landzoneloven. Strukturændringen i mejerierhvervet har således ført til, at nedlagte mejerier er overgået til anden anvendelse f. eks. til aftapning og lager for grundkemikalier, autolakering, snedkeri.

I landsbyen er der således en række erhvervsvirksomheder, der i medfør af miljøbeskyttelsesloven er karakteriseret som særlig forurenende virksomheder, selvom landsbymiljøet dog særligt er præget af virksomheder, der ikke er optaget på listen i bilaget til miljøbeskyttelsesloven.

Nærværende vejledning tager især sigte på bestående erhvervsvirksomheder (fortrinsvis landbrug), der ikke er optaget på bilaget til miljøbeskyttelsesloven.

5. Hvilke miljømæssige gener er typiske for landsbysamfundet ?

Den form for forurening, der i landsbyen skaber konflikterne adskiller sig ikke i art og omfang fra den forurening, der findes i andre områder. På grund af landsbyens karakter af blandet bolig- og erhvervsområde, hovedsagelig med landbrugsvirksomheder, er det oftest den forurening, der typisk er forbundet med landbrugsvirksomheden, som medfører konflikter.

Forurening fra en landbrugsvirksomhed knytter sig hovedsagelig til landbrug med dyrehold, og omfatter dels uhygiejniske forhold herunder støj og især lugt, dels forurening i form af grund- og overfladevandsforurening hovedsagelig ved udledning af ajle og ensilagesaft.

Landbrugets genekilder:

- a) Staldbebyggelse
 - b) Korn- og frøtørring, formalings- og blandingsvirksomhed, arbejdsmaskiner, transportører
 - c) Staldgødning, ajle og gylle
 - d) Ensilage
 - e) Pesticidanvendelse og ammoniakgødskning
- ad a) Stalde kan medføre støj og lugt fra ventilationsanlæg og fra dyrene.
- ad b) Landbrugets tekniske installationer og maskiner kan påføre omgivelserne støjgener i varierende grad. Støjgenerne vil ofte være knyttet til bestemte årstider eller bestemte tider på dagen. Støjen fra den enkelte kilde vil oftest være af kortere varighed.
- ad c) Geneproblemer i forbindelse med gødning og ajle opstår, dels i forbindelse med gødningens deponering på møddinger eller i gylletanke, dels i forbindelse med gødningens anvendelse (udbringning).

Lugtproblemerne er især knyttet til udbringning på mark. Under opbevaringen af fast staldgødning under u hensigtsmæssige forhold kan den faste staldgødning i betydeligt omfang være udklækningssted for fluer.

- ad d) Ensilage kan give anledning til lugtgener i omgivelserne.
- ad e) Landbrugets kemiske hjælpemidler kan i kortere perioder under udbringning og undertiden i de nærmeste dage herefter give anledning til gener, hovedsagelig lugtgener.

Andre erhvervsvirksomheder beliggende i landsbyen, kan medføre gener af forskellig art, typisk ved udsendelse af støj, røg, lugt og støv.

Nærværende vejledning omfatter hovedsagelig de forureningssituationer, der opstår i naboforhold i form af uhygiejniske tilstande og gener i forbindelse med almindelig erhvervsudøvelse.

6. Forebyggelse af konfliktsituationer.

Ifølge miljøbeskyttelseslovens formålsbestemmelse skal den, der udøver eller vil påbegynde en virksomhed, træffe de til forebyggelse og imødegåelse af forurening nødvendige foranstaltninger og tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at virksomheden i mindst muligt omfang giver anledning til forurening.

Den enkelte erhvervsvirksomhed skal således ved erhvervsudøvelsen bestræbe sig på, at der ikke opstår væsentlige ulemper for omgivelserne.

Landbrugsvirksomheder kan eksempelvis ved almindelig orden, renholdelse og fluebekæmpelse på møddinger ved at følge de af Statens Skadedyrlaboratorium anbefalede retningslinier i vid udstrækning forebygge, at der opstår uhygiejniske forhold.

I øvrigt må imødegåelse af ulemper for omgivelserne bero på en udvikling i teknologisk henseende af bygningsinstallationer, maskiner og tekniske hjælpemidler. Den offentlige støtte til miljøinvesteringer vil i et vist omfang kunne bidrage til at fremme udviklingen af miljøvenlig teknologi i landbrugsvirksomheder.

Miljøstyrelsen undersøger for tiden i samarbejde med landbrugsorganisationerne mulighederne for at udarbejde en vejledning om staldindretning og gødningshåndtering med det sigte at forebygge miljømæssige ulemper.

Ved en hensigtsmæssig placering af såvel boliger som forurenende virksomheder i landsbyerne, vil endvidere mange konfliktsituationer kunne undgås.

Det er vigtigt, at kommunalbestyrelserne i forbindelse med lokalplanlægningen i henhold til kommuneplanloven, i den udstrækning det er planmæssigt muligt, sikrer, at eksisterende virksomheder - herunder landbrug - respekteres i rimeligt omfang ved udlægning af tilstrækkelige friarealer imellem beboelser og den enkelte virksomhed.

Zonelovsmyndighederne bør i forbindelse med deres stillingtagen til ansøgninger om tilladelser til boligbebyggelse i henhold til by- og landzoneloven sikre, at beboelsen placeres hensigtsmæssigt i forhold til bestående virksomheder.

Der henvises i øvrigt til miljøministeriets cirkulære af 22. februar 1977 om kortlægning og planlægning efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 9 og sammenhængen med region- og kommuneplanlægningen.

Et andet forhold, som er af betydning for imødegåelse af konfliktsituationer, er kommunalbestyrelsens praksis med hensyn til meddelelse af dispensationer fra miljøbeskyttelsesreglementets afstandskrav.

Dette gælder såvel dispensationer, hvorved stalde i henhold til miljøbeskyttelsesreglementets kapitel 2.2.2. tillades placeret nærmere naboskel end 15 m, som dispensationer i henhold til miljøreglementets kapitel 5.1.2., hvorefter møddinger kan tillades placeret nærmere anden mands beboede hus eller naboskel end 15 m.

Kommunalbestyrelserne bør være opmærksom på de konfliktmuligheder, der kan være knyttet til sådanne dispensationer. I forbindelse med eventuelle dispensationer bør der stilles passende vilkår til imødegåelse af den øgede forureningsrisiko, der herved opstår.

Der bør eksempelvis i forbindelse med dispensationer til staldbyggeri nærmere skel end 15 m, hvor staldbygningen er indrettet med mekanisk ventilation, som minimum sættes grænser for støjniveauet i naboskel, samt vilkår om udluftningsventilers placering.

7. De retlige reguleringer.

Miljølovgivningen, herunder miljøbeskyttelsesreglementet, indeholder en række præventive retsforskrifter, hvis formål er at undgå, at forurening eller uhygiejniske tilstande overhovedet opstår. Miljøbeskyttelsesreglementet indeholder således afstandskrav, indretningsforskrifter m.v., som på samme måde som bygningsreglementets bestemmelser skal efterleves umiddelbart og som ikke - bortset fra situationer, hvor der rejses spørgsmål om, hvorvidt bestemmelserne er overtrådt - forudsætter konkret bedømmelse fra myndighedernes side i det enkelte tilfælde.

Miljøbeskyttelsesreglementets præventive retsforskrifter er for så vidt angår indretningsbestemmelserne for stalde og møddinger en direkte følge af bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens kapitler 3 og 4 om grundvands- og overfladevandsbeskyttelse.

Disse forskrifter skal som nævnt ovenfor altid overholdes, og tilsynsmyndigheden bør i fornødent omfang og i særdeleshed i forbindelse med klagesager påse, at forskrifterne er overholdt.

I miljøbeskyttelsesreglementet er endvidere fastsat hjemmel for kommunalbestyrelserne til at skride ind i anledning af gener fra en række forskellige former for virksomhed, herunder bl.a. fra sådanne erhvervsvirksomheder, der ikke er optaget på bilaget til miljøbeskyttelsesloven, jfr. herved miljøbeskyttelsesreglementets kapitel 11.

Ifølge bestemmelsen i kapitel 11 i miljøbeskyttelsesreglementet er der givet kommunalbestyrelsen adgang til med påbud eller eventuelt forbud, at gribe ind overfor virksomheder, herunder landbrugsvirksomheder, når disse giver anledning til uhygiejniske forhold eller væsentlige ulemper for omgivelserne.

Der er ved anvendelsen af udtrykket "væsentlig" tilsigtet at undtage sådanne ulemper eller forureninger, som er uundgåelige i et samfund. Ulemperne må overskride et vist acceptabelt minimum, før indgreb bliver aktuelt.

Ved udtrykket "uhygiejniske forhold" tænkes der på forhold, der selvom de ikke i sig selv giver anledning til egentlige ulemper for omgivelserne, dog ligger under den hygiejniske mindstegrænse, som man i et samfund mener at kunne acceptere.

I miljøbeskyttelsesreglementets kapitel 14.3. er der givet kommunalbestyrelsen mulighed for at standse behandlingen af en naboretlig præget sag og henvise den videre behandling af det rejste spørgsmål til domstolene efter naborettsens regler.

Der henvises til bilag nr. 1, til denne vejledning, hvor en række af bestemmelserne i miljøbeskyttelsesreglementet er optrykt.

Såfremt sagen vedrører en virksomhed af de kategorier, der er optaget i bilaget til miljøbeskyttelsesloven, afgøres klagesager i medfør af § 44 i miljøbeskyttelsesloven, hvorefter kommunalbestyrelsen kan meddele påbud eller eventuelt forbud, såfremt virksomheden medfører forurening, som ikke skønnes at være uvæsentlig.

Hidrører forureningen fra en virksomhed, som er godkendt i medfør af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, kan påbud eller forbud kun meddeles, såfremt virksomhedens forurening går væsentlig ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen.

I bilag nr. 2 til vejledningen er optrykt bestemmelserne i kapitel 5 i miljøbeskyttelsesloven om særlig forurenende virksomheder m.v., samt bilaget til loven som det senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 290 af 28. juni 1978.

Kommunalbestyrelsens afgørelser i henhold til miljøbeskyttelsesloven, herunder miljøreglementet, kan påklages til miljøstyrelsen. I forbindelse med behandlingen af klagesager skal kommunalbestyrelsen iagttage bestemmelserne i kapitel 10 og 11 i miljøbeskyttelsesloven om bl.a. pligt til underretning, forhåndsvarsling og klagevejledning. Der henvises til bilag nr. 2 til vejledningen.

8. Reglernes anvendelse ved behandlingen af forureningstilfælde i landsbyen.

Det er i miljøbeskyttelsesloven bestemt, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven - herunder miljøbeskyttelsesreglementet - overholdes.

Afgørelsen af, om der i det enkelte tilfælde bør gribes ind enten i medfør af miljøbeskyttelsesreglementets kapitel 11 eller i medfør af § 44 i miljøbeskyttelsesloven beror på et skøn i det enkelte tilfælde.

Der bør ved skønnet over, om det er nødvendigt at gribe ind over for erhvervsvirksomheder i landsbyen, endvidere tages hensyn til områdets karakter. Virksomhedernes omboende må acceptere miljømæssige gener i højere grad end tilfældet er i rene boligområder i byerne (byzoner). Det vil sige, at der ved afgørelsen af om der i tilfælde af klager over uhygiejniske forhold eller væsentlige ulemper for omgivelserne, bør lægges en anden tolerancegrænse end i rene boligbebyggelser i byzone.

Det acceptable minimum af gener fra andet erhverv end landbrug må normalt svare til det, der må accepteres i byernes (byzonernes) blandede bolig- og erhvervsområder.

Ved afgørelse af miljøsager i landsbyen må der tages hensyn til, at virksomheden i de fleste tilfælde er etableret i tillid til de tidligere gældende regler, og hvor virksomheden er forsvarlig drevet, det vil sige i overensstemmelse med gældende krav og løvrigt i overensstemmelse med god skik for den pågældende virksomhedstype, bør den til landsbyen knyttede normale erhvervsvirksomhed i almindelighed ikke i højere grad belastes med påbud eller forbud.

Det gælder også for forureningsbekæmpelsen i landsbyen, at man må være opmærksom på, at forureningsbekæmpelsen tager udgangspunkt i det eksisterende samfund. Det er således nødvendigt, at de foranstaltninger, som i det enkelte tilfælde bør træffes til forebyggelse eller begrænsning af forureningen, må ses på baggrund af den samfundsmæssige nytte, som er knyttet til den virksomhed, hvis forhold man vil søge reguleret. Ved vurderingen af en virksomheds samfundsmæssige nytte må der kunne tages hensyn til virksomhedens beskæftigelsesmæssige betydning, den samfundsmæssige nytte af de producerede goder og lignende.

Ved vurderingen af omkostningerne bør der tages hensyn til såvel de umiddelbare økonomiske følger for virksomheden som til de følger, en omkostningsforøgelse kan medføre i form af stigende priser på forbrugsvarer m.v.

Såfremt en virksomhed som følge af påbud eller forbud nødvendigvis må omlokaliseres, må den enkelte kommunalbestyrelse være opmærksom på de muligheder, som loven om støtte til miljøinvesteringer giver.

Kommunalbestyrelsen kan iøvrigt ved afgørelse af forurenings-sager i landsbyen finde støtte i de vejledninger, miljøstyrelsen har udgivet, f. eks. vejledningen om "Ekstern støj fra virksomheder" (vejledning nr. 3/1974), der angiver vejledende maksimalgrænser for virksomhedsstøj. Vejledningen bygger på en opdeling i forskellige områdekategorier under hensyn til arealanvendelsens støjfølsomhed. Det fremgår af vejledningen, at de anførte områdekategorier ikke er direkte anvendelige i landsbyer i landzone. Der må her foretages en konkret vurdering af det pågældende områdes beskaffenhed ved afgørelsen af, hvilke områdeværdier, det vil være rimeligt at anvende som vejledende.

Ved behandlingen af naboklagesager i henhold til miljøbeskyttelsesreglementet må kommunalbestyrelsen, især når det gælder forhold i landsbyen, være opmærksom på de muligheder bestemmelsen i miljøbeskyttelsesreglementets kapitel 14.3. giver kommunalbestyrelsen for at afvise at træffe en realitetsafgørelse i sager, der må antages at være af mindre betydning for miljøbeskyttelsen. Der er hermed især tænkt på sådanne sager, hvor kommunalbestyrelsen bliver anmodet om at træffe afgørelse om nedbringelse af nabogener, men hvor de miljømæssige gener må antages at udgøre et mindre væsentligt led i en dybere uenighed mellem naboerne, og som vil kunne indbringes for andre myndigheder eller for domstolene. I disse tilfælde skal kommunalbestyrelsen samtidig med afvisningen vejlede den pågældende om, at sagen eventuelt vil kunne indbringes for andre myndigheder eller for domstolene.

9. Spildevandsforhold.

I forbindelse med spildevandsplanlægningen i kommunerne har der i mange tilfælde vist sig problemer med at fastlægge, hvor og i hvilken udstrækning anvendelse af nedslivningsanlæg og anlæg til udspreddning af spildevand på jorden, kan anses for en fordelagtig løsning på spildevandsafledningen. Det skyldes bl.a., at der i kommunerne synes at være vanskeligheder ved at vurdere, om nedslivning vil være en hensigtsmæssig metode til spildevandsbortskaffelse. Da kloakering af landsbyer ofte medfører en stor økonomisk belastning for beboerne, kan alternative løsninger have stor interesse.

For at bedømme mulighederne for spildevandsafledning til jorden er det nødvendigt, at de lokale myndigheder i konkrete sager kan vurdere, om en planlagt afledning til jorden indebærer risiko for grundvandsforurening eller andre miljøgener, og om jordbundsforholdene giver tilstrækkelig sikkerhed for en tilfredsstillende og varig funktion.

Miljøstyrelsen har derfor udarbejdet en statusrapport vedrørende anvendelse af jord som recipient for spildevand og en redegørelse om spildevandsafledning bl.a. i landsbyer. ("Spildevandsafledning udenfor bymæssig bebyggelse", udsendt i december 1978).

Denne redegørelse er et led i miljøstyrelsens vejledningsarbejde og udgør i den foreliggende form et redskab for kommunerne og borgerne til løsningen af spildevandsafledningen udenfor bymæssig bebyggelse, idet det må pointeres, at valget af afledningsmetode som udgangspunkt er et spørgsmål, der efter gældende miljøbeskyttelseslov m.v., skal løses lokalt.

Det er endvidere miljøstyrelsens hensigt bl.a. på baggrund af spildevandsredegørelsen, at udstede en ny nedslivningsbekendtgørelse til afløsning for den gældende bekendtgørelse nr. 172 af 29. marts 1974 om etablering af nedslivningsanlæg.

Ved ændringen tilsigtes der en yderligere decentralisering, således at beføjelsen til at give nedsivningstilladelser vedrørende husspildevand m.v., fremtidig fordeles mellem kommunalbestyrelser og amtsråd, medens miljøstyrelsen bliver klageinstans.

Ændringen skyldes navnlig, at den nuværende opdeling af beføjelserne i nedsivningssager, hvorefter tilladelse til nedsivningsanlæg i nogle afgrænsede grupper af tilfælde kan meddeles af kommunalbestyrelserne, men i øvrigt meddeles af miljøstyrelsen, har vist sig uhensigtsmæssig. Meddelelse af tilladelse vil altid kræve betydeligt kendskab til de stedlige forhold, og spørgsmålet om nedsivningstilladelser vil i øvrigt hænge nøje sammen med vandforsyningsplanlægningen og spildevandsplanlægningen, hvor amtsrådene indtager en central stilling. Ved ændringen vil kommunalbestyrelserne endvidere få udvidet adgang til at meddele nedsivningstilladelser på baggrund af den nævnte amtskommunale vandplanlægning, og i øvrigt efter beordring fra amtsrådene. Det må forventes, at kommunalbestyrelserne herefter ofte vil kunne meddele tilladelse for ejendomme beliggende i åben, spredt bebyggelse, samt ligeledes for ejendomme i mange landsbyer.

10.

Den foreliggende vejledning er ikke en udtømmende angivelse af hvilke særlige forhold, der må tages i betragtning ved behandlingen af forureningsforhold indenfor vejledningens område eller en udførlig anvisning på, hvorledes disse sager skal behandles. Det er således fortsat i overensstemmelse med miljøbeskyttelsesloven og miljøreglementet den enkelte kommunalbestyrelse, der i 1. omgang foretager vurderingen af, om der i det enkelte tilfælde skal gribes ind, men vejledningen tilsigter, at give bistand til medlemmer af amtsråd og kommunalbestyrelser til brug for anvendelsen af miljøbeskyttelseslovgivningens bestemmelser i landzone og for en stillingtagen i det enkelte tilfælde.

Uddrag

af bekendtgørelse af reglement om
miljøbeskyttelse (miljøministeriets
bekendtgørelse nr. 170 af 29. marts
1974 med senere ændringer.)

Kapitel 2. Dyrehold.

2.1. Husdyrhold.

2.1.1. I byzoneområder med overvejende samlet boligbebyggelse er svine-, kvæg-, fiske-, gæde- og høstehold ikke tilladt. Dispensation kan dog meddeles af kommunalbestyrelsen, særligt til bestående landbrugsjendomme. Dispensation kan gives på vilkår om særlige krav til dyreholdet, til indretning af stalde, møddinger m.v. udover de i denne bekendtgørelse omhandlede krav.

2.1.2. Kommunalbestyrelsen kan fastlægge nærmere grænser for de i 2.1.1. nævnte områder ved angivelse af veje, vandløb eller lignende, der afgrænser området.

2.1.3. Kommunalbestyrelsen kan fastsætte nærmere bestemmelser om andre former for dyrehold inden for de i 2.1.1. og 2.1.2. nævnte områder, herunder eventuelt forbyde særlige former for dyrehold i områderne.

2.2. Stalde, løbegårde o. lign.

2.2.1. Stalde, løbegårde og lignende indretninger til dyr skal være indrettet således, at forurening af grundvandet eller andre vandindvindingsobjekter ikke finder sted. I nye stalde skal gulvet udføres af materialer, som er vanskeligt gennemtrængelige for vand, og der skal etableres et hensigtsmæssigt afløbsystem til opsamling af alle flydende affaldstoffer. Dette afløbsystem skal udføres i overensstemmelse med bestemmelserne i 5.4. Bestemmelserne om gulvmaterialer gælder dog ikke for indretninger til pelsdyr.

2.2.2. Nye stalde, løbegårde og lignende indretninger skal opfylde de i kapitel 6.1.1. fastsatte afstandskrav. Kommunalbestyrelsen kan tillade en kortere afstand end 15 m til beboelse på samme grund, hvor hensynet til en forsvarlig drift af stalden, løbegårde eller lignende indretninger særligt taler herfor. Kommunalbestyrelsen kan tillade en kortere afstand end 15 m fra naboeikel, når en kortere afstand ikke vil medføre gener for de omboende.

2.3. Ulemper.

2.3.1. Medfører dyrehold, som ikke er optaget på bilaget til lov om miljøbeskyttelse, væsentlige ulemper for omgivelserne, kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om foretagelse af afhjælpende foranstaltninger.

2.3.2. Kan ulemperne ikke afhjælpes eller overtrædes påbud i medfør af 2.3.1., kan kommunalbestyrelsen nedlægge forbud imod dyreholdet.

Kapitel 5.

Møddinger, gødningstanke og ensilagestakke m.v.

5.1.1. Møddinger og lignende oplag af fast gødning, herunder åbne gødningstanke skal opfylde følgende afstandskrav:

a) Til beboelse på samme grund	15 m
b) Til anden mands beboede hus	15 m
c) Til brønde og borer	15 m
d) Til offentlig vej og naboeikel	15 m
e) Til levnedsmiddelvirksomheder	25 m
f) Til vandløb og søer	15 m

Ajlebeholdere, ensilagebeholdere, tanke for ensilagesaft og lukkede gødningstanke skal opfylde de under litra b) — f) anførte afstandskrav.

5.1.2. Hvor overholdelse af ovennævnte afstande ikke er mulig kan kommunalbestyrelsen godkende mindre afstande. Der skal da fastsættes sådanne regler for anlæggets indretning og brug, at væsentlige ulemper ikke opstår. Kommunalbestyrelsen kan tillade en kortere afstand end 15 m fra naboeikel, når en kortere afstand ikke vil medføre gener for de omboende.

5.1.3. Sidebegrænsningen for en mødding skal bestå af mur eller 2 m bred randbelægning med mindst 3 pot. fald (3 cm pr. meter) mod møddingen. Denne randbelægning samt møddingbunden skal være af tæthed svarende til mindst 10 cm beton i blandingsforhold 1:2:3.

5.1.4. Bunden skal have minimum 3 pct. fald mod samlebrønd, hvorfra den opsamlende mæddingsaft skal ledes til ajlebeholdere eller direkte udkøres. Samlebrønden må kun have afløb til ajlebeholderen. Ajlebeholder kan tjene som samlebrønd. Samlebrønd skal være af tæthed som for mæddingssteder angivet.

5.1.5. Umiddelbart inden for udkørsel skal i hele dennes bredde og mindst 1 m til hver side forefindes en rende, hvorfra afløb kan ske til samlebrønden.

5.1.6. I hele udkørselens bredde skal bunden fortsætte mindst 2 m uden for mæddingens begrænsningslinje. Faldet på dette stykke skal være mindst 3 pct. (3 cm pr. meter) og med fald mod afløberenden.

5.1.7. Er mæddingen afgrænset af mure, må gødningen holdes indenfor disse og i en randzone af 1 m's bredde fra murene ikke stables højere end 10 cm over disse. Er mæddingen afgrænset af randbelægning, må der i en randzone af 2 m bredde fra denne belægning yderbegrænsning ikke henlægges gødning.

5.2. Ajlebeholdere skal være lukkede. Disse beholdere samt gødningstanke og ensilagebeholdere skal være tætte og udført af et for fugtighed vanskeligt gennemtrængeligt materiale (svarende til mindst 10 cm beton i blandingsforhold 1:2:3). Gødningstanke og ensilagebeholdere må kun være forsynede med afløb til samlebrønd eller ajlebeholder. Dæksler til pumpeboller etc. skal udføres i forsvarlige og bestandige materialer. Åbne gødningstanke skal være behørigt afkærmet.

5.3. Beholdere for ajle, gødning og ensilageaft skal tømmes så ofte, at de ikke flyder over.

5.4. Afløb fra stalde, mæddinger m.v. skal føres til ajlebeholdere, gødningstanke eller lignende fagre for flydende gødning gennem tætte lukkede ledninger. Afløbene skal udføres i overensstemmelse med forskrifter vedrørende indretning af afløb, som er anført i det af boligministeriet udfordigede bygningensreglement.

5.5. Markmæddinger, ensilagestakke o.l. skal opfylde de i 5.1.1. nævnte afstandskrav og skal placeres således, at grundvandet ikke forurenes og således, at der ikke er afløb til vandløb og søer.

5.6. Bestemmelserne i 5.1.1. — 5.1.6., 5.2. samt 5.4. — 5.5. vedrørende indretning og placering finder ikke anvendelse på mæddinger og anlæg m.v., som er lovligt etableret og indrettet ved bekendtgørelsens ikrafttræden, jfr. dog 11.1.

Kapitel 11.

Ulemper fra erhvervsvirksomheder og vasse fritidsaktiviteter.

11.1. Medfører erhvervsvirksomheder, som ikke er optaget på bilaget til lov om miljøbeskyttelse, i en ikke uvæsentlig grad uhygiejnske forhold eller ulemper for omgivelserne, kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om foretagelse af afhjælpende foranstaltninger inden en bestemt frist, herunder eventuelt om begrænsning af det tidsrum, hvori virksomheden må være i drift. Ved erhvervsvirksomhed forstås tillige virksomheder, anlæg eller indretninger, som helt eller delvis ejes eller drives af offentlige myndigheder, samt private eller offentlige bygger- og anlægsarbejder.

11.2. Tilvarende gælder for idrætsanlæg, fritidslubber og lignende fritidsaktiviteter, som medfører væsentlige støjelemper for omgivelserne.

11.3. Kan ulempene ikke afhjælpes, eller overtrædes påbud i medfør af 11.1. og 11.2., kan kommunalbestyrelsen nedlægge forbud imod virksomheden eller aktiviteten.

Kapitel 13.

Dispensation.

13.1. Miljøstyrelsen kan i særlige tilfælde tillade, at bekendtgørelsens bestemmelser fraviges. Ansøgning herom indsendes til kommunalbestyrelsen, der videresender sagen til miljøstyrelsen ledsaget af en erklæring.

13.2. Miljøstyrelsen kan dog ikke tillade, at en hus ejer fritages for forpligtelsen til i medfør af kapitel 4.1.4. (3. punktum) at deltage i ordninger om fælles bortkørsel af husaffald.

Kapitel 14.

Særlige bestemmelser.

14.1. Tilsynet med overholdelsen af reglerne i denne bekendtgørelse og beslutninger truffet i medfør af denne udføres af kommunalbestyrelsen.

14.2. Amtsrådet fører tilsyn og kontrol med virksomheder, anlæg eller indretninger, der drives af en kommune. Tilsyn og kontrol med en kommunes eller amtskommunes virksomheder m.v. inden for hovedstadsområdet føres af hovedstadsrådet. Miljøstyrelsen fører tilsyn og kontrol med virksomheder m.v., som drives af hovedstadsrådet og af en amtskommune uden for hovedstadsområdet.

14.3. Vedkommende myndighed kan under behandlingen af et spørgsmål vedrørende de i denne bekendtgørelse omhandlede emner afvise sager, der må antages at være af mindre betydning for miljøbeskyttelsen. I så tilfælde skal meddelelsen herom ledsages af vejledning om, at sagen eventuelt vil kunne indbringes for andre myndigheder eller for domstolene.

14.4. Klage over afgørelser i henhold til denne bekendtgørelse indgives inden 4 uger efter afgørelsens meddelelse til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Klagesagen afgøres efter reglerne i kapitel 11 i lov om miljøbeskyttelse.

Uddrag

af lov om miljøbeskyttelse (lov nr. 372 af 13. juni 1973 som ændret senest ved lov nr. 107 af 29. marts 1978).

Kapitel 3.

Beskyttelse af vandforeningsinteresser.

§ 11. Overfladevand, drænvand, spildevand og andre væsker, der kan forurene grundvandet, må ikke uden tilladelse fra ministeren for forureningsbekæmpelse udledes på jorden eller afledes til undergrunden gennem sivebrønde, andre brønde, borer, sivedræn eller andre indretninger. Beholdere med væsker og stoffer, der kan forurene grundvandet, bortset fra tætte beholdere, som alene anvendes til aje eller enalagesaft, må ikke uden tilladelse fra ministeren være nedgravet i jorden.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler til sikring af, at grundvandet ikke forurenes eller udsættes for forurening med de i stk. 1 nævnte væsker og stoffer, berunder regler om kontrol og om indretning og tømning m. v. af beholdere med de nævnte væsker og stoffer. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om gebyrer.

Stk. 3. Tilladelser meddelt i henhold til denne bestemmelse kan til enhver tid ændres eller tilbagekaldes uden erstatning, når dette måtte vise sig ønskeligt af hensyn til fare for forurening af vandforsyningsanlæg, når en kloakering gør en anden afløbning mulig, eller når hensynet til miljøbeskyttelsen i øvrigt gør det ønskeligt. Tilvarende gælder for forhold, der med eller uden tilladelse var lovligt ved lovens ikrafttræden.

Kapitel 4.

Beskyttelse af overfladevand.

§ 17. Stoffer, der kan forurene vandet, må ikke tilføres vandløb, søer eller havet eller oplægges så nær herved, at der kan være fare for, at de akkumuleres i dem. Der kan dog efter § 18 meddeles tilladelse til, at spildevand tilføres vandløb, søer eller havet.

Stk. 2. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan fastsætte regler om eller bestemme, at de stoffer, der er nævnt i stk. 1, i særlige tilfælde kan tilføres vandløb, søer eller havet, berunder godkende kemiske midler til bekæmpelse af græde. Endvidere kan ministeren meddele tilladelse til, at der i begrænset tid og i videnskabeligt styret (værk-sættes forbrug med kemiske midler i overfladevand.

Kapitel 5.

Særlig forurenende virksomheder m. v.

§ 35. Virksomheder, anlæg eller indretninger, der er optaget i bilaget til loven, må ikke anlægges eller påbegyndes, før godkendelse hertil er meddelt. De nævnte virksomheder, anlæg eller indretninger må ikke udvides eller ændres bygningsmæssigt eller driftsmæssigt på en måde, som indebærer forøget forurening, før udvidelsen eller ændringen er godkendt.

Stk. 2. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan foretage ændringer i bilaget.

§ 36. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan fastsætte regler om, at bestående virksomheder, anlæg eller indretninger af de kategorier, der er optaget i bilaget, inden en nærmere angiven frist skal ansøge om godkendelse, uanset at de ikke udvides eller ændres.

§ 37. Bestående virksomheder, anlæg eller indretninger af de kategorier, der er optaget i bilaget, kan ansøge om godkendelse efter reglerne i dette kapitel.

Stk. 2. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan begrænse adgangen til at søge godkendelse efter stk. 1 til at gælde for bestemte virksomheder af de kategorier, der er optaget i bilaget.

§ 38. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan påbyde enkelte virksomheder, anlæg eller indretninger, uanset om sådanne er optaget i bilaget eller ej, inden en nærmere angiven frist at ansøge om godkendelse som nævnt i §§ 36-38, såfremt der skønnes at være særligt behov for en nærmere undersøgelse vedrørende forureningsforholdene.

§ 39. Afgørelse om godkendelse i henhold til §§ 35-38 træffes af kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan efter forhandling med de kommunale organisationer fastsætte regler om, at afgørelse om godkendelse for visse kategorier af de virksomheder, anlæg eller indretninger, der er optaget i bilaget, træffes af amtet eller af hovedstadsrådet.

Stk. 3. Såfremt sagen drejer sig om en kommunalbestyrelses virksomheder, træffes afgørelse om godkendelse af amtsrådet, for en kommunalbestyrelses eller amtskommunes virksomheder inden for hovedstadsområdet dog af hovedstadsrådet. Såfremt sagen drejer sig om hovedstadsrådets virksomheder eller en amtskommunes virksomheder uden for hovedstadsområdet, træffes afgørelse om godkendelse af ministeren.

§ 40. Ansøgning om godkendelse i henhold til §§ 35-38 skal være ledsaget af de nødvendige planer, tegninger og beskrivelser til forståelse af projektet samt af en angivelse af arten og omfanget af den forventede eller aktuelle forurening. Det skal oplyses, hvilke foranstaltninger der vil blive foretaget til afhjælpning af denne forurening.

Stk. 2. Ansøgning indsendes til kommunalbestyrelsen.

§ 41. Godkendelse som nævnt i §§ 35-38 skal indeholde angivelse af de omstændigheder, der er lagt til grund ved godkendelsen, herunder placeringen af virksomheden, anlægget eller indretningen på den faste ejendom, og de foranstaltninger, som virksomheden har oplyst at ville udføre til imødegåelse af forurening.

Stk. 2. I godkendelsen skal anføres de fastsatte vilkår med hensyn til virksomhedens etablering og drift.

Stk. 3. Godkendelsen kan tidsbegrænses.

§ 42. Foreligger der ikke godkendelse som foreskrevet i §§ 35-36 og § 38, eller overtrædes vilkårene for en godkendelse som nævnt i §§ 35-38, kan den myndighed, der kunne have eller har meddelt godkendelse, nedlægge forbud mod fortsat drift og eventuelt forlange virksomheden, anlægget eller indretningen fjernet.

§ 43. Ministeren for foreningsbekæmpelse kan fastsætte nærmere regler vedrørende godkendelsesordningen.

§ 44. Medfører virksomheder, anlæg eller indretninger af de kategorier, der er optaget i bilaget til loven, forurening, som ikke skønnes at være uvæsentlig, kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om foretagelse af afhjælpende foranstaltninger.

Stk. 2. Kan forureningen ikke afhjælpes, eller overtrædes påbud i medfør af stk. 1, kan kommunalbestyrelsen nedlægge forbud imod fortsat drift og eventuelt forlange virksomheden, anlægget eller indretningen fjernet.

Stk. 3. Medfører forureningen overbærende, alvorlig fare for sundheden, kan forbud umiddelbart nedlægges.

Stk. 4. Hidrører forureningen fra en virksomhed, anlæg eller indretning, som er godkendt i henhold til §§ 35-38, kan påbud eller forbud efter stk. 1 og 2 kun meddeles, såfremt virksomhedens, anlæggets eller indretningens forurening går væsentligt ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsen.

Stk. 5. Såfremt sagen drejer sig om en af den pågældende kommunalbestyrelse drevet virksomhed, anlæg eller indretning, udøves beføjelserne efter stk. 1-4 af amtsrådet, for en kommunalbestyrelse eller et amtsråd inden for hovedstadsområdet dog af hovedstadsrådet. Såfremt sagen drejer sig om en virksomhed, anlæg eller indretning, der drives af hovedstadsrådet eller en amtskommune uden for hovedstadsområdet, træffes afgørelse af ministeren for foreningsbekæmpelse.

Kapitel 10.

Beslutninger i sager om miljøbeskyttelse.

§ 45. Kommunalbestyrelsens, amtsrådets og hovedstadsrådets beslutninger meddeles skriftligt til den eller de for de pågældende forhold ansvarlige.

Stk. 2. Underretning om den trafte beslutning meddeles samtidig skriftligt til vedkommende embedsløse samt andre interesserede myndigheder og privatpersoner, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse i at få kendskab om beslutningen. Underretning til de nævnte privatpersoner kan eventuelt finde sted ved offentlig annoncering.

§ 46. Kommunalbestyrelsens, amtsrådets og hovedstadsrådets beslutninger skal indeholde oplysning om, til hvilken myndighed beslutningen kan påklages, og fristen herfor.

§ 47. Omfatter beslutningen et påbud eller forbud, skal der i beslutningen være fastsat en frist for afgørelsens efterkommelse.

§ 68. Inden der træffes afgørelse om påbud eller forbud, skal adressaten for disse beslutninger skriftligt underrettes om sagen og gøres bekendt med sin adgang til aktindsigt og til at udtale sig efter loven om offentlighed i forvaltningen.

Stk. 2. Underretning som nævnt i stk. 1 kan undlades, hvis øjeblikkelig afgørelse er påkrævet, eller hvis underretning må anses for åbenbart unødvendig.

§ 69. Afgørelser om meddelelse af byggetilladelse, godkendelse eller dispensation i medfør af byggelovgivningen kan udsættes, indtil der med hensyn til den til bygningen knyttede virksomhed, berører spildevandsforholdene, er truffet afgørelse efter reglerne i denne lov.

Kapitel 11.

Klage.

§ 70. Kommunalbestyrelsen, amtsrådets og hovedstadsrådets afgørelser i henhold til denne lov eller i henhold til regler udfærdiget med hjemmel i loven kan påklages til miljøstyrelsen, jfr. dog § 27, stk. 4.

Stk. 2. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan tillade, at afgørelser, der er truffet af miljøstyrelsen som klagemyndighed, og som ikke kan påklages til miljøankenævnet, jfr. § 76, kan påklages til ministeren, såfremt afgørelsen er af principiel karakter eller er af større betydning for miljøbeskyttelsen.

Stk. 3. Ministeren kan på eget initiativ tage en af en kommunalbestyrelse, et amtsråd eller hovedstadsrådet truffet afgørelse op til nærmere undersøgelse og afgørelse og kan bestemme, at en afgørelse, som i øvrigt skulle have været truffet af miljøstyrelsen efter stk. 1, træffes af ham. Afgørelsen kan dog kun ændres til skade for adressaten, såfremt afgørelsen hensyn til miljøbeskyttelsen taler herfor.

§ 71. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 2. Klagemyndigheden kan indtil 6 uger efter afgørelsen se bort fra overskridelse af klagefristen, når overskridelsen af særlige grunde er undskyldelig.

§ 72. En klage har opsættende virkning for et påbud eller forbud, indtil klagemyndighedens afgørelse foreligger eller klagemyndigheden bestemmer andet.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan dog, når særlige grunde taler herfor, samtidig med påbudet eller forbudet bestemme, at dette skal efterkommes uanset klage. Selv om også denne beslutning påklages, skal påbudet eller forbudet efterkommes, indtil klagemyndigheden bestemmer andet. Det samme gælder for amtsrådets og hovedstadsrådets påbud eller forbud i henhold til §§ 12-14, § 25, § 42 og § 44, stk. 6.

Stk. 3. Såfremt udnyttelsen af en godkendelse eller tilladelse efter denne lov eller de i medfør heraf udfærdigede forskrifter forudsætter udførelse af bygge- eller anlægsarbejder, må sådanne arbejder ikke påbegyndes før udløbet af den i § 71, stk. 1, nævnte klagefrist. Hvis en godkendelse eller tilladelse er påklaget før udløbet af samme klagefrist, må bygge- og anlægsarbejder ikke påbegyndes, før klagemyndighedens afgørelse foreligger, jfr. dog stk. 4 og 6. Den myndighed, der har truffet afgørelsen, skal straks give den, hvem godkendelsen eller tilladelsen er meddelt, underretning om, at afgørelsen er påklaget.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i stk. 3 kan klagemyndigheden under behandlingen af en klagesag, når særlige omstændigheder taler herfor, og såfremt det i øvrigt skønnes ubetænkeligt, på begæring meddele tilladelse til påbegyndelse af bygge- og anlægsarbejder. Klagemyndighedens afgørelse kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at stk. 3 og 4 ikke finder anvendelse på visse arter af mindre bygge- og anlægsarbejder i forbindelse med tilladelser efter regler, der er udstedt i medfør af kapitel 2, 3 og 4.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 4 og 5 indebærer ingen begrænsninger i klagemyndighedens adgang til at ændre eller ophæve en påklaget tilladelse eller godkendelse.

§ 73. Klage indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Denne sender klagen til klagemyndigheden ledsaget af det materiale, der er indgået i sagens bedømmelse.

§ 74. Kommunalbestyrelsens, amterådets og hovedstadsrådets afgørelser kan påklages af:

- 1) den, til hvem afgørelsen er rettet,
- 2) vedkommende embedslæge og
- 3) enhver, der må antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald.

Stk. 2. Hovedstadsrådet, amterådet, fredeplanudvalget eller byudviklingsudvalget kan påklage kommunalbestyrelsens afgørelser. Kommunalbestyrelsen kan påklage amterådets afgørelser. Kommunalbestyrelsen eller amterådet kan påklage hovedstadsrådets afgørelser.

Stk. 3. Ministeren for forureningbekæmpelse kan fastsætte regler om eller bestemme, at afgørelser efter loven kan påklages af bestemte myndigheder i andre lande.

Bilag

Liste over virksomheder, anlæg og indretninger,

som er omfattet af lovens kapitel 5.

A. Fremstilling og forarbejdning af jern, stål eller metaller.

1. Jernværker, stålværker og stålvalseværker. (a)
2. Jernstøberier, stålstøberier, metalstøberier og metalraffinerier. (a)
3. Virksomheder og anlæg for overfladebehandling af emner af jern, stål eller metal, herunder virksomheder og anlæg for overfladebehandling med farve eller lak med forbrug på mere end 5 kg farve og/eller lak pr. time.
4. Virksomheder og anlæg for overfladebehandling af emner af jern, stål eller metal med farve eller lak med et forbrug på eller under 5 kg farve og/eller lak pr. time.*
5. Stålskibsværfter.
6. Maskinfabrikker og maskinværksteder med et bruttoareal på mere end 100 m².
7. Sænkmedjer, blikvarefabrikker og trådspindier.
8. Kedelsmedjer, beholderfabrikker og rørfabrikker.
9. Elektrotekniske virksomheder, herunder kabelfabrikker og akkumulatorfabrikker.*

B. Udvinning og forarbejdning af kalk, ler, sten, grus, kul og lignende.

1. Cementfabrikker, kalkværker, mørtelværker, teglværker, molerværker samt virksomheder for fabrikation af klinker eller glaserede rør. (a)
2. Glasværker, glasuldfabrikker og mineraluldfabrikker.
3. Grusværker eller stenkuserier bortset fra anlæg placeret ved indvindingsstedet samt virksomheder for fabrikation af vejmaterialer eller kalcineret af flint. (a)
4. Cementstøberier og betonblandier.
5. Virksomheder til fabrikation af porcelæn, fajance eller lervarer (herunder kaolinslemmerier) med en produktion på over 200 kg/døgn.
6. Virksomheder for fabrikation af gipsplader, asbestcementplader eller andre bygningselementer af overvejende mineraliske råmaterialer.
7. Anlæg for udvinning eller oparbejdning af salte fra undergrunden. (a)
8. Virksomheder for fremstilling af gasbeton, slaggebeton eller kalksandsten.

C. Behandling af mineralolie, mineralolieprodukter, asfalt, naturgas og kul.

1. Anlæg for raffinering af mineralolie. (a)
2. Anlæg for behandling og oparbejdning af naturgas. (a)
3. Gasværker og koksværker.
4. Anlæg for tilberedning af asfalt og anlæg til fremstilling af vejmaterialer. (a)
5. Tægpapfabrikker.
6. Anlæg for oparbejdning eller destruktion af spildolie eller andet affald af raffineriprodukter. (a)
7. Lagre over 100 m³ af flydende gas (kulbrinter).
8. Formbrændselsfabrikker (herunder fremstilling af tørvestrøelse).
9. Overjordiske oplag over 10.000 m³ af mineralolie eller flydende mineralolieprodukter.

D. Kemisk fabrikation m. v.

1. Anlæg for fremstilling af organiske eller uorganiske produkter eller kemikalier samt oplag af organiske eller uorganiske grundkemikalier. (a)
2. Petrokemisk industri. (a)
3. Kunstgødningsfabrikker og oplag af nitratholdige gødninger over 500 tons. (a)
4. Medicinalvarefabrikker. (a)
5. Anlæg for fremstilling af farvestoffer, tilsætningsstoffer eller hjælpestoffer til bl. a. levnedsmiddelindustrien.
6. Anlæg for fremstilling af pesticider. (a)
7. Sæbefabrikker, vaskemiddelfabrikker og rengøringsmiddelfabrikker.
8. Farvefabrikker og lakfabrikker.
9. Fotografisk industri og fotografiske laboratorier for fremkaldelse af mere end 20.000 ruller fotografisk film pr. år eller for fremstilling af mere end 300.000 papirbilleder pr. år.
10. Anlæg for oparbejdning eller destruktion af affald af kemikalier, opløsningsmidler eller rensningsmidler og anlæg for destruktion af affald i øvrigt fra kemisk industri. (a)
11. Virksomheder for aftapning eller pakning af kemikalier eller produkter, jfr. D. 1-10.
12. Virksomheder for trykstøbning, presning, ekstrudering og fiberarmring af plastvarer.
13. Limfabrikker.

E. Oparbejdning af vegetabiliske råvarer.

1. Cellulosefabrikker, papirfabrikker og papfabrikker. (a)
2. Træimprægneringsanstalter. (a)
3. Rotationstrykkerier, offsettrykkerier og bogtrykkerier.*
4. Papirvarefabrikker, kartonnagefabrikker og bogbinderier.*
5. Savværker, anlæg for fremstilling af fiberplader eller fiberplader, møbelfabrikker og maskinsnedkerier. Bygningssnedkerier med et bruttoetageareal på mere end 200 m².
6. Gummifabrikker. (a)
7. Textilblegerier og tekstilfarverier.
8. Væverier, spindener, trikotagefabrikker, konfektionsfabrikker og rebslagerier.*
9. Renserier og erhvervsmæssigt drevne vaskerier.

10. Anlæg for raffinering eller anden behandling af vegetabiliske olier.
11. Virksomheder for behandling eller forarbejdning af korn, frø eller foderstoffer, herunder grøntorrering og halmudning. (a)
12. Møllerier.
13. Engrøsbagerier (herunder brødfabrikker).*
14. Bryggerier, maltfabrikker og mineralvandsfabrikker.
15. Spritfabrikker og gærfabrikker.
16. Kartoffelmelsfabrikker og stivelsesfabrikker.
17. Kartoffelkogierier.
18. Kartoffelproduktfabrikker.
19. Sukkerfabrikker. (a)
20. Virksomheder for fremstilling af frugtkonserves, frugtsaft, grøntsagkonserves, dybfrosne frugter eller dybfrosne grøntsager med en produktion på mere end 1.000 tons pr. år.
21. Anlæg til vask eller rensning af mere end 1.000 tons grøntsager pr. år.
22. Eddikefabrikker og sennepsfabrikker.*
23. Kafferisterier og kaffesurrogatfabrikker.
24. Løgristerier.*

F. Oparbejdning af animalske råvarer.

1. Slakterier af enhver art og tarmrenserier. (a)
2. Kødfoderfabrikker (destruktionsanstalter), benmelsfabrikker, blodmelsfabrikker, fjermelsfabrikker og limfabrikker. (a)
3. Garverier, pelsberederier og oplag og behandling af svineborster eller krølhår. (a)
4. Talgsmelterier, fedtsmelterier og anlæg for raffinering af animalske olier eller fedtstoffer.
5. Virksomheder for fremstilling af kødkonserves eller dybfrosne kødvarer med en produktion på mere end 2.000 tons pr. år.
6. Røgerier, slagtervirksomheder og viktualievirksomheder (herunder butikker) med tilberedning af madvarer på mere end 500 kg/dag.*
7. Mejerier, konsumisfabrikker, mælkekonservesfabrikker, tømælksfabrikker samt virksomheder for fremstilling af ost eller ostepulver. (a)
8. Margarinefabrikker.
9. Virksomheder for fremstilling af skaldyr- eller fiskeprodukter, herunder konserverede og dybfrosne produkter, med en produktion på mere end 2.000 tons pr. år. (a)

10. Anlæg for tørring eller formaling af østersskaller eller muslingeskaller (a)
11. Foderstofabrikker herunder fremstilling af minkfoder
12. Fædersærfabrikker og skotøjsfabrikker *

6. Oplagring, deponering eller behandling af affald i øvrigt

1. Anlæg for oplagring eller deponering af affald, herunder faldpladser, løsepladser og specialdepoter til slam eller slagger samt modtagesstationer eller modtagepladser for olieaffald eller kemikalieaffald (a)
2. Anlæg for behandling eller oparbejdning af affald, herunder umlastningsstationer, formalingsanlæg, komposteringsanlæg, forbrændingsanlæg og bilophugningspladser (a)
3. Anlæg til forbrænding af balm og træaffald med en indfyret effekt på mere end 120 kW (100.000 kcal/h).
4. Anlæg for separering eller komprimering af affald eller resiproducter med kapacitet på mere end 500 kg pr. time
5. Skraldsugeanlæg.

H. Kraft- og varmeproduktion.

1. Kraftværker med en indfyret effekt på 10 MW og derover (a)
2. Olie- og gasfyrede varmekærker med en indfyret effekt på 5 MW og derover. (a)
3. Varmekærker med en indfyret effekt på mere end 120 kW (100.000 kcal/h), hvor der fyres med andet end olie og gas. (a)
4. Gasturbinekraftanlæg. (a)
5. Vindkraftanlæg med en afgiven effekt på 100 kW og derover. (a)

1. Anlæg for motorkøretøjer og andre transportmidler

1. Motorbaner og knallerthaner samt tekniske anlæg. (a)
2. Lufthavne og flyvepladser. (a)
3. Garageanlæg og pladser til kørende materiel i et antal af 3 eller derover i forbindelse med entreprenør- eller vognmandsvirksomhed, herunder endestationer og remiser for busser, samt redningsstationer og lignende.*
4. Mekaniske autoskæveanlæg samt service- eller reparationsanlæg for motordrevne køretøjer bortset fra knallerter.

J. Dyrhold

1. Pelsdystallerne, Iperkefærmer og svinefarmer
2. Dyrehospitalet, dyreklinikker, dyrepensioner, stalde for forsøgsdyr og rideskoler
3. Dambrug (a)
4. Erhvervsmæssige hundehandler og erhvervsmæssige hundekenneler

K. Andre virksomheder

1. Krematoriumanlæg
2. Skydebaner. (a)
3. Forlystelsesparker

Godkendelse efter lovens § 35 er ikke nødvendig for de virksomheder, der er markeret med *, såfremt virksomheden anlægges i overensstemmelse med en gyldig lokalplan eller byplanvedtægt, i henhold til hvilken det pågældende område er udlagt til erhvervs- virksomhed.

Såfremt en udvidelse eller ændring vil medføre en overskridelse af de for enkelte virksomhedstyper fastsatte kvantitative grænser, indtræder pligt til at søge godkendelse for virksomheden som helhed, forinden udvidelsen eller ændringen foretages.

ISBN 87-503-3208-2
Stougaard Jensen/København
Fu 00-30

Pris kr. 5.00 i. m.